

FØDEVARESikkerhed OG EU-RETten

Danske aviser har i det sidste års tid haft mange artikler om problemer med sikkerheden omkring vore fødevarer. Danmark er imidlertid ikke det eneste land, der har oplevet sådanne problemer. Eksempelvis blev Belgien ramt af en hel række skandaler omkring årtusindskiftet – blandt andet viste det sig, at foder til husdyr indeholdt den ekstremt farlige miljøgift dioxin, således at der var risiko for, at mennesker ved indtagelse af fødevarer baseret på dyrene ville blive forgiftede. Heldigvis har belgierne en god humoristisk sans, så i en periode blev udtrykket *bon appétit* (velbekomme) erstattet af *bonne chance* (held og lykke), når man satte sig til bords!

De mange fødevareskandaler er ikke gået ubemærkede hen i EU-systemet. Tværtimod er fødevarer sikkerhed blevet stærkt opprioriteret. Dette er formentlig tydeligst kommet til udtryk gennem oprettelsen af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet (EFSA) i 2002 med sæde i Parma i Italien. Samtidig er der opbygget et betragteligt system, som dels skal sørge for, at vore fødevarer så vidt muligt er sikre, dels skal gøre det muligt at skride hurtigt og effektivt ind, hvis det viser sig, at farlige fødevarer alligevel er blevet sendt på markedet.

OVERHOLDELSE AF PRODUKTKRAV

På en række områder har EU fastlagt præcise produktkrav, som skal sikre, at fødevarerne ikke udgør en sundhedsrisiko. Eksempelvis fastlægger rådsforordning nr. 315/93 af 8. februar 1993 om fællesskabsprocedurer for forurenende stoffer i levnedsmidler regler om fastsættelse af maksimumtolerancer for visse "forurenende stoffer" i fødevarer. Andre

eksempler er Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 396/2005 om maksimalgrænseværdier for pesticidrester i eller på vegetabiliske og animalske fødevarer og foderstoffer og hele det omfattende regelværk, som gælder på området for kogalskab (BSE). Mange af disse regler indebærer, at producenterne selv skal fremlægge dokumentation for, at fødevarerne opfylder de fastlagte produktkrav.

Bekendtgørelse om autorisation og registrering af fødevarer virksomheder samt egenkontrol (Bkg. 1354/2005), der gennemfører en række EU-direktiver, stiller krav om, at fødevarer virksomheder skal udføre "egenkontrol, der sikrer og dokumenterer, at fødevarerne, materialer og genstande bestemt til kontakt med fødevarer" opfylder fødevarer lovgivningen. Hvor der som led i denne egenkontrol udtages prøver til analyse, skal der anvendes et anerkendt laboratorium.

SPORBARHED

Selv hvis alle rimelige foranstaltninger bliver taget med henblik på at sikre, at en markedsført fødevarer er sikker, kan det aldrig helt undgås, at et farligt produkt alligevel smutter gennem sikkerhedsforanstaltningerne. I sådanne situationer bliver det nødvendigt at fjerne produktet fra markedet. Dette er imidlertid lettere sagt end gjort. En moderne fødevarer er jo ofte sammensat af en lang række ingredienser, og hidrører faren fra en enkelt af disse ingredienser, kan det vel tænkes, at mange andre fødevarer, hvor samme ingrediens er anvendt, tilsvarende er farlige at indtage.

I begyndelsen af 2005 blev det opdaget, at visse færdigretter indeholdt det syntetiske farvestof "Sudan red 1", som menes at være kræftfremkaldende. Det viste sig, at det farlige farvestof var blevet tilsat chilipulver, som var blevet brugt i en Worcester sovs produceret af et britisk firma. Sovsen var blevet brugt i en lang række færdigretter, og opdagelsen førte til tilbagekaldelse af mere end 500 produkter i næsten 20 lande.

En høj fødevarer sikkerhed indebærer med andre ord, at farlige produkter kan trækkes tilbage fra markedet, hvilket igen indebærer, at det skal være muligt at spore alle ingredienser i fødevarerne tilbage til deres oprindelse (og derfra videre ud i alle de produkter, hvori ingrediensen har været brugt). Viser det sig, at en ko har lidt af kogalskab (BSE), eller at en kylling er blevet fodret med dioxinholdigt foder, skal det være muligt at finde frem til alle de fødevarer produkter, hvori dele af krævet er blevet anvendt.

I dag stiller forordning 178/2002 krav om, at alle fødevarer kan spores. Artikel 18, stykke 1, fastslår således: "Sporbarheden skal i alle produktions-, tilvirknings- og distributionsled sikres for fødevarer, foder og dyr, der anvendes i fødevarer produktionen, samt for ethvert andet stof, der er bestemt til, eller som kan forventes at blive tilsat en fødevarer eller et foder."

Opfyldelsen af kravet om sporbarhed påhviler lederne af fødevarer- og foderstof virksomheder i EU. De skal således være i stand til at

forebygge konkret forestående terrorhandlinger eller anden alvorlig kriminalitet.

3. Der foreslås ændringer i tv-overvågningsloven gennem indsættelse af bestemmelser, hvorefter politiet kan henstille, at lovens muligheder for overvågning udnyttes, samt stille krav til den tekniske kvalitet af samt opbevaring af optagelser på videobånd, film eller lignende. Omfanget af adgangen til sådan overvågning foreslås ikke udvidet.

4. Der foreslås indsat nye regler i luftfartsloven om luftfartsselskabers pligt til at registrere og opbevare oplysninger om besætningsmedlemmer og passagerer på luftfartøjer, der ankommer til eller afgår fra Danmark. Oplysningerne skal på begæring udleveres til Politiets Efterretningstjeneste til brug for forebyggelse og efterforskning af overtrædelser af straffelovens kapitel 12 og 13.

FORPLIGTELSE FOR TELEUDBYDERNE

L 219 retter sig navnlig mod teleudbydere og pålægger disse at indrette deres udstyr og systemer, så der kan foretages fremadrettede indgreb i meddelelshemmeligheden og teleobservation. Politiets anmodning om oplys-

ninger skal behandles straks. Alle udbydere af telenet eller teletjenester skal registreres hos Rigspolitiet. Udbydere skal endvidere opdatere databaser om et nummers bruger og operatør samt udlevere abonnementsoplysninger på begæring af politiet. Endelig får politiet mulighed for i særlige situationer at anvende udstyr, der kan forstyrre eller afbryde radio- og telekommunikation mv.

Antiterrorpakken blev førstebehandlet i Folketinget den 18. april 2006.

ENSARTET INDDRIVELSE

Skatteministeren har som led i opbygningen af "Ét Fælles Inddrivelsessystem" fremsat L 209, som er et led i opfølgningen på, at al inddrivelse af gæld til det offentlige som en del af om kommunalreformen blev samlet under Skatteministeriet pr. 1. november 2005.

Det foreslås, at alle fordringer bortset fra bøder, der overgives til inddrivelse hos inddrivelsesmyndigheden, skal forrentes med en rente svarende til rentelovens, ligesom reglerne om gebyrer på inddrivelsesområdet foreslås harmoniseret – på et noget højere niveau end det, der følger af rentelovens regler om formueretlige krav. Det foreslås

endvidere, at der fastsættes objektiverede og harmoniserede kriterier for, i hvilken rækkefølge fordringer under inddrivelse dækkes (dækningsrækkefølgen).

Endelig foreslås det, at statens regreskrav mod skadevolderen efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser kan inddrives ved lønindeholdelse eller ved, at restanceinddrivelsesmyndigheden foretager udlæg.

Lovforslaget vil blive fulgt op af forslag om yderligere harmoniseringer/forenklinger af reglerne for inddrivelse af gæld til det offentlige og samling af reglerne i en samlet lov med henblik på at realisere regeringens målsætning om, at der skal gælde ét fælles regelsæt for alle krav under inddrivelse.

DIGITAL SKIBSREGISTRERING

I delvis sammenhæng med justitsministerens lovforslag L 199 om digital tinglysning har økonomi- og erhvervsministeren fremsat L 196 om digital skibsregistrering samt om pant og udlæg mv. i fiskerettigheder. Den del af forslaget, der vedrører digital registrering, har sammenhæng med L 199, og der henvises herom til Henrik Høpnars artikel i sidste nummer af Advokaten.

Forslaget om pant i fiskerettigheder går ud på, at pant i et fiskes fartøj, der er registreret i skibsregistret, automatisk vil komme til at omfatte fiskerirettigheder, som er tilknyttet det pågældende skib. Skibspanthaveren skal således ikke længere foretage en særskilt sikring af en panteret i rettighederne. Baggrunden for forslaget er, at der i fiskerilovgivningen er indført mulighed for, at ejeren af et fiskeskib direkte kan sælge – og dermed også pantsætte – visse fiskerirettigheder, der er gjort omsættelige. Sådanne rettigheder repræsenterer store værdier og udgør en væsentlig del af et fiskeskibs indtjeningsevne.

En række fødevareskanda- ler har fået EU til at op- prioritere sikkerheden på området, og i dag hviler der med en række krav til bl.a. sporbarhed en ganske tung administrativ byrde på virksomhederne.

identificere, hvorfra de har fået leveret en fødevarer, et foder, et dyr eller ethvert stof, der måtte blive tilsat en fødevarer eller et foder. Tilsvarende skal de etablere systemer og procedurer, som gør dem i stand til at identificere de øvrige virksomheder, hvortil deres produkter er blevet leveret. De er endvidere forpligtede til at sørge for, at ethvert foder og enhver fødevarer, der markedsføres i EU, er forsynet med et mærke eller anden form for identifikation, som vil lette sporbarheden. Som det ses, indebærer kravene til sporbarhed, at der hviler en ganske tung administrativ byrde på virksomhederne. Hvert led i handelskæden er dog alene ansvarlig for sporingen til det umiddelbart forudgående og til det umiddelbart efterfølgende handelsled. Sporbarhedssystemet vil derfor aldrig være stærkere end det svageste led i kæden.

DET HURTIGE VARSLINGSSYSTEM OG KRISESTYRING

Når det opdages, at en fødevarer er farlig for mennesker, skal der reageres hurtigt. Der er derfor behov for et hurtigt varslingsystem – eller rapid alert system, som det ofte benævnes.

Da man i Belgien opdagede, at dyrefoder indeholdt dioxin, gik der en hel måned, inden landets myndigheder orienterede Kommissionen om problemet. Belgien er dog desværre langt fra det eneste land, der har udvist en bekymrende langsommelighed. I februar 2001 begyndte de tjekkiske myndigheder at konfiskere spansk madolie, der indeholdt benzopyren, som formentlig er kræftfremkaldende. I hvert tilfælde i april måned var de spanske myndigheder bekendt med problemet. Men først i juli måned 2001 udstedte de en helbredsadvarsel.

Det nugældende hurtige varslingsystem på fødevarerområdet er fastlagt ved forordning 178/2002. Varslingsystemet består af et net-

værk, hvorved hver medlemsstat udpeger et "kontaktpunkt" i forhold til Europa-Kommissionen og Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet. Får myndighederne i en medlemsstat oplysninger om, at en fødevarer eller et foder indebærer en alvorlig direkte eller indirekte sundhedsrisiko for mennesker, skal disse oplysninger straks videresendes til Kommissionen, som derpå videregiver oplysningerne til hvert kontaktpunkt i de øvrige medlemslande og til Fødevarerikkerhedsautoriteten.

Hvis det står klart, at en fødevarer eller et foder må formodes at udgøre en alvorlig risiko for menneskers sundhed, for dyresundheden eller for miljøet, og denne risiko ikke kan styres på tilfredsstillende vis ved hjælp af foranstaltninger vedtaget af den berørte medlemsstat, skal Kommissionen vedtage foranstaltninger, som effektivt kan afhjælpe risikoen. Det kan f.eks. være suspension af markedsføringen eller brugen af fødevarer/foderet eller fastsættelse af særlige betingelser for den pågældende fødevarer/det pågældende foder.

Det formentlig bedst kendte eksempel er Kommissionens beslutning 96/239 om et fuldstændigt forbud mod eksport af kvæg, oksekød og afledte produkter fra Storbritannien. Baggrunden for forbuddet var frygten for, at kød fra kvæg,

der havde lidt af kogalskab (BSE) kunne medføre, at mennesker fik den dødelige Creutzfeldt-jakob-sygdom.

FØDEVARER FRA ET TREDJELAND

Langt fra alle fødevarer, som vi sætter til livs i EU, er produceret inden for Fællesskabet. Faktisk er EU såvel verdens største importør som verdens største eksportør af fødevarer. EU's krav om, at fødevarer skal være sikre at indtage er imidlertid de samme, uanset hvorfra produktet stammer: Om det er amerikansk produceret oksekød, australsk hvede, ugandisk nil-aborre eller thailandske ananas. Kravene til at dokumentere, at en vare ikke er sundhedsfarlig kan være byrdefulde for en dansk producent, men dog ikke uoverkommelige. Det samme er tilfældet for en amerikansk producent, men for en producent i et uland kan kravene være uoverkommelige. Dels vil der ofte være dårlig adgang til uafhængige certificerede laboratorier, som kan dokumentere, at fødevarer lever op til de europæiske standarder. Dels vil omkostningerne ved en sådan dokumentation i sig selv kunne være så høje, at det forretningsmæssige grundlag smuldrer. Der er her tale om et dilemma. På den ene side er det naturligvis politisk svært at forsvare, at importerede produkter ikke skal leve op til de samme krav, som vore egne produkter. På den anden side er det tilsvarende klart, at kravene udgør en markant handelshindring over for ulandene.

Når det kommer til kravene om sporbarhed, er EU-reglerne dog mere lempelige over for varer fra tredjelande (både ilande og ulande). Kravet om sporbarhed er således opfyldt, hvis importøren i EU er i stand til at identificere, hvem produktet blev eksportet fra i tredjelandet. Eksportøren i tredjelandet er derimod ikke retligt forpligtet til at opfylde de sporbarhedskrav, der gælder inden for EU.

Gruppe:

Forside til skannet bilag

Recno=259235

SamlLbnr=20051

Udvalg=FLF

Bilagsnr=, Bilag 499

Dobbeltsidet=N

Sider=12

Dokument titel:	Materiale modtaget under Knud Storgård m.fl. foretræde for udvalget den 31/5-06
Antal sider:	[12]
Dobbeltsidet:	[N]
Sagens udvalg:	FLF
Sagens nummer	
Sagens titel	FLF alm. del
Bilagsnr:	Bilag 499
Dokumenttype:	Henvendelse
Samling:	20051
Recno:	259235
Gruppe:	[]

31. maj 2006

Udvalget for Fødevarer, Landbrug og
Fiskeri
FLF alm. del - Bilag 499
Offentligt

Til Folketingets Skatteudvalg samt
Folketingets Fødevare-, Landbrugs- og Fiskeriudvalg

Vi anmoder om:

Politisk stillingtagen til om man ved at nedlægge de små landbrug opnår en merværdi i landområderne – bedre naturbevarelse, højere livskvalitet, bedre produktkvalitet!

Klare regler for sondringen mellem parcelhus/landbrug, således at man som ejer af et mindre landbrug gives mulighed for at disponere og eksperimentere med ens bedrift.

Landbrugsjord der drives som landbrugsjord skal ikke beskattes som parcelhusjord.

Det skal ikke være muligt at omgå skattestoppet ved at Skat fiktivt ændrer på ejendommens status.

Skatteministeren bør anmode Landskatteretten om at stille alle skattesager vedrørende dette område i bero, indtil der er sket en politisk stillingtagen.

At Skat forpligtes til at overholde de retssikkerhedsmæssige regler, herunder ikke at pålægge borgeren omvendt bevisbyrde

Tak for ordet.

Stig Buchardt
Knud Storgård
Charlotte Mikkelsen

Skatteudvalget.

Indledning i skatteudvalget.

Grunden til, at vi er her i dag, skyldes, at jeg har skrevet nogle artikler i landbrugsbladet Land & Liv om husmandsparret Karl og Maries problemer med skattevæsenet og andre væsener.

Artiklerne har givet genlyd ud over det ganske land, og jeg har fået ca. 30 henvendelser fra husmænd, som er kommet i samme situation som Karl og Marie.

To af dem, som har henvendt sig, er med her i dag nemlig

Stig Buchardt, som driver et husmandssted på 5,0 ha med juletræsproduktion og kornavl

og

Charlotte Mikkelsen, som sammen med hendes mand og børn er den unge familie, som har over taget et husmandssted på 5,2 ha, som de driver med kornavl.

Og så mig selv. Min familie og jeg har i snart 30 år drevet et husmandssted på 4,5 ha med kornavl. Kornet sælger vi, og det bliver eksporteret som maltbyg til øl; halmen bruger vi i halmfyret, så vi får lidt penge og lidt varme, så vi sparer og tjener lidt valuta til Danmark og det er i grunden ikke så galt. Men det synes skattevæsenet og andre væsener.

Der er tre problemstillinger for de små landbrug:

Et vurderingsproblem, og det vil Stig sige noget om.

Et skatteproblem; det vil jeg sige noget om.

Et problem for de unge, som overtager de små landbrug Det vil Charlotte sige noget om i fødevareudvalget.

STIG

Foretræde for Folketingets Skatteudvalg d. 31. 5.06.

SKAT ER IGANG MED AT NEDLÆGGE DE SMÅ LANDBRUG.

Skattemyndighederne er i fuld gang med at nedlægge de små landbrug. I første omgang rammer det alle landbrug under 5,5ha. Dem er der ca.21,000 af. Det svarer til ca. 20% af Danmarks landbrug, som står foran nedlæggelse, uden at der er taget politisk stilling hertil.

Dette er virkningen af den skattemæssige behandling af de små ejendomme. Det drejer sig om den vurderingsmæssige og den virksomhedsskattemæssige behandling af de små landbrugsejendomme. De to lovområder er ikke direkte forbundne, men vil ofte spille sammen i negativ retning for det lille landbrug. Den samlede virkning er at de fleste landbrug af denne størrelse må opgives til skade for den enkelte ejer, som i mange år har kunnet drive et fornuftigt landbrug, og til skade for mangfoldigheden i landområderne.

Vi vil forelægge problemstillingen på de to områder, startende med den vurderingsmæssige:

Efter Vurderingslovens § 33, stk.1. skal vurderingsmyndigheden træffe bestemmelse om en ejendoms hele eller delvise anvendelse, som landbrug, gartneri el. andet.

Fremgangsmåden for ejendommene under 5,5 ha. er, at skat omvurderer ejendommene til at være parcelhuse. Dette gøres rent administrativt ved at man ændrer ejendommens anvendelseskode uden at man undersøger forholdene på den enkelte ejendom. Fremgangsmåden er i sig selv kritisabel, hvilket vi gerne vil vende tilbage til. Men den har også ganske omfattende konsekvenser for den berørte ejendom.

Ændringen medfører en **stor opskrivning af grundværdien**, idet jorden nu vurderes ud fra en anden målestok end jord tilhørende en landbrugsejendom (bondegårdsreglen). Dette på trods af at jorden fortsat er pålagt landbrugspligt, dyrkes med de samme afgrøder og kun kan sælges som landbrugsjord.

Stuehuset stiger også i værdi. Dette dels fordi landbrugets stuehuse traditionelt vurderes lavere, og især fordi værdien af den grund, stuehuset ligger på bliver til værdien af en parcelhusgrund i stedet for en værdi udregnet på baggrund af landbrugsjordens værdi.

Samtidig med opskrivningen af grundværdierne, sker der en **forøgelse af beskatningspromillen**, idet parcelhuse beskattes med en langt højere grundskyldspromille end landbrug. Denne højere beskatning gennemføres også for de arealer, som fortsat er landbrugsjord.

Samlet set medfører de ovennævnte ændringer en voldsomt stigende ejendomsskat (grundskyld). Disse stigninger træder i kraft øjeblikkeligt, idet denne situation ikke er omfattet af skattestoppet eller af begrænsningerne i stigning af ejendomsskatterne på max 7 %.

Stig Buchardt. Troldkirkevej 2, 8732 Hovedgård. Mail: stbstb8732@yahoo.dk

Derfor vil den administrative ændring i anvendelseskode kunne betyde stigninger i ejendomsskatten på 500% fra år til år. For den enkelte ejendom, kan det være tale om stigninger alene i ejendomsskat på mellem 3 – 15.000 kr. årligt, afhængigt af areal og beliggenhed.

Eksempel: En ejendom på 5 ha. kommer til at betale samme ejendomsskat som en ejendom på 25 ha. med samme type jordarealer og samme produktion. Der er således tale om en meget stor, - og formentlig utilsigtet, beskatningsmæssig tærskel-effekt ved denne overgang. Dette giver ulige konkurrencevilkår for de små ejendomme.

Da en stor del af den nævnte stigning i ejendomsskat påhviler produktionsjorden, er denne udgift fradragsberettiget i regnskabet for det pgl. landbrug. Men da der er tale om små bedrifter, er det ofte en faktor, som vil belaste regnskabet så kraftigt, at det vil kunne vende et overskud til underskud. Samtidig vil man miste muligheden for at benytte de virksomhedsordninger, som gælder for andre erhvervsvirksomheder, hvilket yderligere vil belaste regnskabet.

Da der fortsat er landbrugspligt på jorden og den oftest er beliggende i landzone, må jorden kun bruges til landbrug. Ejeren må derfor vælge enten at fortsætte at drive jorden men med underskud, et underskud som ikke anerkendes skattemæssigt (Jvf. Knud Storgårds indlæg). Eller han må sælge eller bortforpagte jorden til et af de store landbrug.

Disse omfattende ændringer i forholdene for de små landbrug sker, uden at der er taget politisk beslutning herom. Skattestigningen pålægges den enkelte ejendom uden hensyn til skattestop og uden hensyn til at ændringen i forholdene for de små landbrug påvirker strukturudviklingen i landområderne i modstrid med den erklærede politik for landområderne.

De retssikkerhedsmæssige problemer.

En ændring af en ejendoms status med så omfattende konsekvenser, som beskrevet, bør kun kunne ske efter en nøje vurdering af forholdene og driften af den enkelte ejendom.

Alligevel udtager Skat et antal tilfældige ejendomme hvert år og ændrer disses status uden nogen begrundelse, uden nogen viden om ejendommen og uden at der er sket ændringer i dennes drift. Denne fremgangsmåde opleves af alle, vi har haft kontakt med, som meget krænkende og uretfærdig.

Når ovenstående kan lade sig gøre, er det fordi Skat, som det også fremgår af Ministerens svar til Udvalget, støtter sig til domspraksis. Skat's fortolkning af denne praksis, som hviler på nogle få tilfældige sager, er at det nu er gældende ret at alle ejendomme under 5,5 ha. er parcelhuse, og at det herefter er op til det lille landbrug at bevise, at der er tale om en landbrugsejendom. Der er her tale om en meget vidtgående fortolkning af domspraksis. Samtidig indfører man herved for den berørte ejendom en omvendt bevisbyrde, som man normalt ikke ville finde forenelig med almindelige retsprincipper.

Bevisbyrden er næsten umulig at løfte for den enkelte ejer, idet der ikke er klare kriterier for hvornår der er tale om en landbrugsejendom. Iflg. Ministerens svar til Udvalget er der tale om en afvejning mellem den boligmæssige værdi og den landbrugsmæssige værdi. Hvis der her er tale om vurderingsmæssige værdier, så vil ejendomme helt op til 20 ha. i mange tilfælde skulle betragtes som parcelhuse. Men det er måske denne udvikling man har taget fat på?

Ministeren nævner i sit svar til Udvalget ønsket om at opnå ensartethed og lighed ved at bruge 5,5 ha. grænsen generelt. Hvis det er ønsket, hvorfor er der så ikke klare kriterier for hvilke ejendomme, man udtager til omvurdering, og hvorfor søger man ikke at få et lovgrundlag for så vigtig en ændring? Netop disse forhold befæster yderligere oplevelsen af et uretfærdigt skattesystem. Ifølge fagfolk i Landbrugsrådgivningerne er der en meget forskellig praksis på dette område.

Ministeren anfører desuden, at hvor der er tale om betydelig landbrugsmæssig produktion, kan ejendommen bevare sin status som landbrugsejendom. Det er her helt uklart hvad betydelig står for. Men det står iflg. flere udtalelser fra Skat fast at der skal være tale om "en endog meget intensiv" landbrugsdrift, hvis en ejendom under 5,5ha skal bevare sin status som landbrug. Man har ikke nogen klar definition af dette krav, hvilket i sig selv er kritisabelt. I praksis er det meget vanskeligt for en ejendom at "genvinde" sin status når den først er blevet ændret, så landbrugsdrift er altså ikke det samme som landbrugsdrift.

Et rimeligt kriterium ville her være om der er landbrugspligt på jorden og om den bliver drevet landbrugsmæssigt, -ikke andet.

Ministerens tillid til at Skat's personale vil gå i dialog om disse spørgsmål, kan vi desværre ikke bestyrke ham i. Vi har ikke set eller hørt om eksempler på dette, men tværtimod på at Skat forsøger at undgå at besvare kritiske spørgsmål om lovgrundlaget for deres afgørelser, at personalet forsøger sig med hjemmelavede argumenter som: "Ja, men du kan jo ikke leve af det". Eller man forsøger at gnide usikkerheden af på Ankenævnet. Processen bærer præg af et dårligt rustet personale, som er sat til at administrere på et mangelfuldt grundlag.

En så afgørende ændring af en ejendoms status, bør selvfølgelig kun kunne ske under iagttagelse af de forvaltningsretlige regler. Dette sker ikke i dag:

Man udtager ejendomme tilfældigt til ændring. Dette er i **modstrid med lighedsgrundsætningen:** alle borgere skal behandles lige.

Man erhverver sig ikke konkret viden om den enkelte ejendom og driften heraf, før der træffes afgørelse om ændring. Herved **tilsidesættes** det i offentlig forvaltning almindelige **officialprincip**; at en forvaltning har ansvaret for at de fornødne oplysninger foreligger og de nødvendige undersøgelser foretages inden der træffes en afgørelse.

I **Forvaltningslovens § 19** er der krav om at parter i sagen skal gøres bekendt med de oplysninger der foreligger, samt med hvilken afgørelse, man har til hensigt at træffe, med en frist, inden der træffes en afgørelse. Dette **overholdes ikke**.

I forvaltningslovens § 22 og 24 er der bestemmelser om at **forvaltningsafgørelser skal være begrundede**. Dette **overholdes heller ikke**.

Knud

Som vi har skrevet i henvendelsen, bliver mange mindre landbrug af skattevæsenet erklæret for hobbylandbrug, især hvis de for at tage hensyn til naturen bruger for lidt gødning og pesticider og som følge heraf nogle enkelte gange har haft underskud på bedriften. Hvis en landbrugsvirksomhed er erklæret for hobby, kan den vanskeligt blive landbrug igen, selv med et fornuftigt driftsresultat.

Sondringen mellem hobby og erhvervsvirksomhed er en vanskelig sontring, som indtil nu har givet en del fortolkningstvivl og omkostningstunge retssager.

Dette var baggrunden for, at det af regeringens supplerende regeringsgrundlag offentliggjort den 27. august 2003 fremgår, at regeringen vil foreslå forenklinger bl.a. på dette område.

I besvarelse af spørgsmål 350 af 23.03.2005 har skatteministeren bl.a. svaret

At der i øjeblikket arbejdes på et udkast til vejledning om selvstændig erhvervsvirksomhed, hvori sontringen hobby contra erhverv skal beskrives ud fra gældende ret. Arbejdet med Vejledningen forventes afsluttet i løbet af foråret 2005.

I besvarelse af spørgsmål 268 af 15.03.2006 har skatteministeren bl.a. svaret:

Vejledning er fortsat under udarbejdelse. Arbejdet med vejledningen er et omfattende arbejde, der kræver mange ressourcer. Det er ikke muligt på nuværende tidspunkt at oplyse, hvornår de pågældende vejledninger vil være færdige.

I besvarelse af spørgsmål nr.289 af 7. april 2006. har skatteministeren bl.a. svaret:

På hvilke kriterier SKAT i dag anvender til sontringen imellem, hvorvidt et givet landbrug skal behandles skattemæssigt som hobby- eller erhvervsvirksomhed

Svar:

At efter praksis anses en egentlig landbrugsejendom normalt for drevet erhvervsmæssigt, hvis driften af ejendommen bedømt ud fra en **teknisk-landbrugsfaglig målestok kan betegnes som sædvanlig og forsvarlig** og tilsigter at opnå et rimeligt driftsresultat, medmindre det må lægges til grund, at driften selv efter en længere årrække ikke vil kunne blive overskudsgivende.

Jeg er for så vidt ikke uenig med skatteministeren i, at et landbrug skal behandles skattemæssigt som en erhvervsvirksomhed, når **landbruget er teknisk-landbrugsfagligt forsvarligt drevet**.

Men problemet er, hvem skal afgøre det?

Som det er i øjeblikket, kan dette spørgsmål kun afgøres, hvis man i forbindelse med en skattesag ved Landsskatteretten får lavet en syn- og skønsrapport, men en sådan rapport koster ca. 80.000 – 100.000 kr. Der skal udmeldes en syn- og skønsmand m.v., hvilket sker i byretten.

Landsskatteretten kan bevilge fuld omkostningsdækning, hvilket tidligere har været sædvane, men inden for det seneste års tid er landsskatteretten begyndt at nægte retsmøde og fuld omkostningsdækning ved syn og skøn.

Det betyder jo bl.a., at husmænd som Karl og Marie, som kun har deres folkepension at leve af, ikke har mulighed for at få en retfærdig og korrekt afgørelse ved landsskatteretten.

Karl og Maries og andre husmænds retssikkerhed er derved i stor fare.

Vi må derfor opfordre skatteministeren til i henhold til svar på spørgsmål nr. 288 af 7. april 2006 **meget snart** får lavet nogle enkle og klare regler vedrørende de små landbrug, som er til at forstå for skattefolk og for Karl og Marie.

Et andet problem er:

Hvad skal vi gøre ved de små landbrug, som har vanskeligt ved at få et overskud på bedriften og derfor bliver nedlagt af skattemyndighederne, men hvor der i de fleste tilfælde også betales skat af to lønindtægter og derved bidrag til bevarelse af et levende land med al dets mangfoldighed til gavn for mennesker, dyr og planter med mulighed for bevarelse af små butikker og virksomheder i landområderne.

Som jeg sagde i indledningen, har jeg fået mange henvendelser fra det ganske land. Det ser ud til, at det er værst på Sjælland

Jens fra Stenlille.

Jens er folkepensionist; han driver et landbrug på 7 ha med kødkvæg, som af skattemyndighederne er blevet erklæret for værende hobbylandbrug. Han har tabt sagen ved Landsskatteretten og må nu betale 10.000 til 12.000 kr. om måneden i skat; han får ca. 4.200 kr. i folkepension om måneden.

Denne skat kan han kun betale, fordi hans kone har et job som laborant, og at de har arvet nogle penge.

Er det hobby at fremstille noget godt kød?

Frank fra Frørup på Fyn.

Frank har en ejendom på 2,5 ha, som han dyrker med korn og kartofler. Hans ejendom er af skattemyndighederne blevet erklæret for hobbylandbrug, selv om han har overskud ved at sælge kartofler. Han sælger de fleste af sine kartofler fra en bod ude ved vejen.

Er det hobby at sælge kartofler?

Søren fra Tilst i Jylland.

Søren har et landbrug på 3,7 ha, som er blevet erklæret for parcelhus.

Søren driver sit landbrug med kødkvæg. Han får kalvene til april, og så går de på græs hele sommeren; til oktober bliver de slagtet, og kødet bliver solgt til en kreds af faste aftagere. Han kunne sælge mere kød, hvis han havde noget mere jord til græsning af kalvene. Han dyrker pesticidfrit landbrug.

Er det hobby at dyrke pesticidfrit landbrug og fremstille noget godt kød?

Til medlemmerne af Folketingets Fødevarer-, Landbrugs- og Fiskeriudvalg

Tak for at vi måtte komme her i dag.

Vi vil gerne benytte lejligheden til at komme med et kort indlæg om de små landbrugs potentiale for landdistrikternes udvikling.

SKAT er som I sikkert ved i fuld gang med at omlægge de små landbrug til parcel. I første omgang rammer det landbrug under 5,5 ha. og dem er der ca. 21.000 af, hvilket svarer til ca. 20 % af Danmarks landbrug. Ifg. kontorchef Peter Birk Petersen i Landsskatteretten foretager SKAT omlægningerne ved ejerskifte, hvilket min familie og jeg kan nikke genkendende til (dette har imidlertid ikke været tilfældet i Stig Buchards og Knud Storgårds tilfælde). Omlægningen til parcel medfører bl.a. at landbrugsjorden ikke længere beskattes som landbrugsjord, selvom ejeren fortsat vil have landbrugspligt. I mit eget tilfælde har det betydet en stigning i ejendomsskatten på 450 %.

Efter at have boet på landet i tre år er det så småt ved at gå op for min familie og jeg, at vi er ved at blive bondefanget af myndighederne. Det engagement vi kom med i bagagen for tre år siden er dalet betydeligt, idet udsigterne til at få lov til at drive et landbrug på 5,2 ha. nu er temmelig spinkelt – og det til trods for at vi kan fremlægge et positivt regnskab. Vi købte vores landejendom for tre år siden, fordi der her var plads til med årene at prøve kræfter med nye tiltag og samtidig tage vare på natur og miljø. Sideløbende med vores respektive job kastede vi os hurtigt ud i flere lokale udviklingstiltag, hvilket resulterede i en kommunal hæderspris. De seneste 1 ½ år har vi brugt vores energi - ikke på vores ideer, drømme og lokalsamfundets udvikling – men på SKAT og vurderingslovens §33 stk. 1, fordi det er denne, som har vist sig at være vores stærkeste modstander i kampen om at få lov til at leve et aktivt liv på landet. En omlægning til parcel betyder nemlig langt højere ejendomsskat og en række andre forringelser fordi vi ikke længere har landbrugsstatus. Har

man først fået benyttelseskode ændret til parcel, er det endnu en lang og sej omgang at ansøge om at få ens landbrugsstatus tilbage igen.

Når I nu står overfor at skulle forberede et nyt landdistriktsprogram for 2007-2013 som netop skulle give os der lever i landdistrikterne bedre muligheder for at leve **i og af** landdistrikterne, så håber jeg, at I nøje vil overveje om det er til landområdernes bedste, at tilflyttere med engagement og virkelyst nærmest per automatik får frataget deres landbrugsstatus, hvis deres ejendom er på under 5,5 ha.

Jeg vil gerne slå fast at skattestigninger på 500 % samt at man ikke gives mulighed for at disponere og tilrettelægge nye tiltag på sin landejendom er med til at forhindre at nogle af os, der gerne vil

beskytte natur og miljø

igangsætte nye tiltag indenfor jordbrug

og fremme aktive og multifunktionelle landdistrikter

opgiver drømmen om et ellers spændende liv på landet. Vi tvinges simpelthen til at sælge jorden fra til de store landmænd og uden en mangfoldighed på landet bliver livet i landområderne simpelthen 'fattigere'.

Vi håber at I vil være med til at give de små landbrug en chance. Vi er nogle der gerne tager udfordringerne op på landet, men vi er nødt til at blive budt nogle rimelige og lige vilkår at eksistere under. Det kræver tid og kræfter at sætte ting i gang på landet – vi har lysten og kræfterne, men SKATs fremgangsmåde og retningslinier for vurdering af de små landejendomme under 5,5 ha. levner os ikke mange chancer for at bidrage.

Vi beder derfor om politisk stillingtagen til om man ved at nedlægge de små landbrug opnår en merværdi i landområderne i form af bedre naturbevarelse, højere livskvalitet, bedre produktkvalitet!

Charlotte Mikkelsen, Rydskovvej 17, 5560 Aarup

Mail: charlotte@ewt.dk

Til pressen

SKAT ER IGANG MED AT NEDLÆGGE DE SMÅ LANDBRUG OG LIVET PÅ LANDET

Skattemyndighederne er nu, i deres jagt på indtægter udenfor skattestoppet, i fuld gang med at nedlægge de små landbrug. De får en særdeles hårdhændet behandling af skattemyndighederne, som har kastet sig over muligheden for at omvurdere de små landbrug til parcelhuse, hvilket kan medføre stigninger i ejendomsskatten på over 500% fra år til år. Denne stigning er bemærkelsesværdigt ikke omfattet af skattestoppet.

I første omgang rammer det alle landbrug under 5,5ha. Dem er der ca. 21,000 af. Det svarer til ca. 20% af Danmarks landbrug. Stigningerne i ejendomsskat, samt andre skattemæssige ulemper af omvurderingen, betyder at det ikke længere vil være muligt at drive de små landbrug med et fornuftigt resultat. Mange af dem vil derfor stå foran nedlæggelse. En del af disse ejendomme bliver yderligere herefter af Skat "dømt" til at være hobbyvirksomhed, så fortsat drift bliver yderligere vanskeliggjort.

Denne udvikling får lov at foregå helt uden at der er taget politisk stilling hertil. Udviklingen har været i gang nogle år, men det fremgår nu af et svar fra Skatteministeren i sidste uge til Skatteudvalget, at man har tænkt sig at omvurdere samtlige ejendomme. Det bekræftes af en medarbejder ved Skat, at man har fået ordre til at omvurdere samtlige små landbrug.

Da der ikke findes klare lovregler på området, har Skat opfundet sin helt egen fremgangsmåde. En fremgangsmåde, som desværre ligger på den forkerte side af den gængse opfattelse af retssikkerhed og også er i strid med Forvaltningsloven.

Man starter med at udtage tilfældige ejendomme. Disse ejendomme omvurderer man, uden begrundelse og uden kendskab til den enkelte ejendom, eller dens produktion, til at være parcelhuse. Hvis ejeren er utilfreds, er det op til ham at bevise, at han driver landbrug. Ved bedømmelse af dette bevis, kræver Skat at der drives et langt mere intensivt landbrug, end for de lidt større ejendommers vedkommende, - en klart ulige behandling.

Denne fremgangsmåde, svarer til at give alle bilister en p-bøde, og så lade dem som er utilfredse bevise, at de ikke har holdt forkert.

Dernæst stiller Skat krav om at besigtige boligen indvendig, for at kunne tage stilling til om klagen er berettiget, - et krav, som der ikke er lovgrundlag for at stille. Hvis du siger nej til dette, bliver sagen behandlet ud fra hvordan Skat tror din bolig ser ud. Skat mener, at hvis boligen er af "parcelhusstandard", har den så stor værdi, at hele ejendommen skal vurderes som et parcelhus, landbrug eller ej. Kort sagt: Jo mere uselt du bor, jo større mulighed har du for at blive anerkendt som landbrug! Det skal nok fremme udviklingen i landområderne.

En gruppe af små landbrug, som har prøvet at blive ramt af disse uhyrligheder, har nu rettet henvendelse til Folketingets Skatteudvalg og Folketingets Fødevarer-, Landbrugs- og Fiskeriudvalg i håb om at få klare retningslinier og bedre retssikkerhed på området, samt ikke mindst en politisk stillingtagen til hvad man vil med de små landbrug, ud over at flå dem skattemæssigt.

Vi anmoder om:

Politisk stillingtagen til om man ved at nedlægge de små landbrug opnår en merværdi i landområderne – bedre naturbevarelse, højere livskvalitet, bedre produktkvalitet!

Klare regler for sondringen mellem parcelhus/landbrug, således at man som ejer af et mindre landbrug gives mulighed for at disponere og eksperimentere med ens bedrift.

Landbrugsjord der drives som landbrugsjord skal ikke beskattes som parcelhusjord.

Det skal ikke være muligt at omgå skattestoppet ved at Skat fiktivt ændrer på ejendommens status.

Skatteministeren bør anmode Landskatteretten om at stille alle skattesager vedrørende dette område i bero, indtil der er sket en politisk stillingtagen.

At Skat forpligtes til at overholde de retssikkerhedsmæssige regler, herunder ikke at pålægge borgeren omvendt bevisbyrde

Yderligere information:

Stig Buchardt, mobil: 23248188

Knud Storgård, mobil: 40924412

Charlotte Mikkelsen, mobil 41501213